

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμός αποφάσεως 3448 /2014
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
(Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

Αποτελούμενο από τον Δικαστή Δημοσθένη Βλάχο, Πρόεδρο Πρωτοδικών, ο οποίος ορίστηκε, κατόπιν δημοσίας κληρώσεως, σύμφωνα με τον Νόμο 3327/2005.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 11-03-2014, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αιτούντος: ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΑΤΣΑΝΕΒΑ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, κατοίκου Νέας Ερυθραίας Αττικής, οδός [redacted], ο οποίος εκπροσωπήθηκε στη δίκη από τους πληρεξούσιους δικηγόρους του Παναγιώτα Μπρεάνου και Λάμπρου Μπρεάνο.

Των καθών η αίτηση: (1) Της Μη Κερδοσκοπικής Εταιρείας με την επωνυμία «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΛΟΓΙΣΜΙΚΟ –ΛΟΓΙΣΜΙΚΟ ΑΝΟΙΚΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ-ΕΛ.ΛΑΚ», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Αρκαδίας αριθ. 31, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία εκπροσωπήθηκε στη δίκη από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Πρόδρομου Τσιαβού και (2) ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΙΟΥΡΔΗ, κατοίκου Αθηνών, οδός [redacted], ο οποίος εκπροσωπήθηκε στη δίκη από τους πληρεξούσιους δικηγόρους του Χαρίκλεια Δαούτη και Ιωάννη Φιλιώτη.

Ο αιτών ζητεί να γίνει δεκτή η από 03-01-2014 αίτησή του με

γενικό αριθμό καταθέσεως 15165/2014 και αριθμό καταθέσεως δικογράφου 1617/2014, η οποία προσδιορίστηκε για την στην αρχή της παρούσας δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα εξέθεσαν προφορικά στο ακροατήριο και στα σημειώματα που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Τα ιστολογία (blogs) είναι διαδικτυακά ημερολόγια που περιλαμβάνουν υπερζεύξεις (hyperlinks) και καταχωρήσεις απόψεων, έχουν δε ως «βασική μονάδα» τους τις καταχωρήσεις και όχι τις εκάστοτε «σελίδες» (pages), όπως συμβαίνει με τους ιστοτόπους (websites). Ο κάτοχος- διαχειριστής του διαδικτυακού ημερολογίου (blogger), ο οποίος μπορεί να είναι επώνυμος, ανώνυμος ή με ψευδώνυμο, καταγράφει, ανακοινώνει και καταθέτει τις απόψεις του σ' αυτό για διάφορα ζητήματα, ενώ τα ιστολογία είναι δυνατό να συνδέονται με άλλους ιστοτόπους, ιστοσελίδες και blogs και να επιτρέπουν στους χρήστες-αναγνώστες τους να απαντήσουν στις απόψεις του γράφοντος, ανακοινώνοντας στο ίδιο ιστολόγιο τα δικά τους σχόλια, που είναι επίσης αναγνώσιμα από όλους τους τρίτους χρήστες του διαδικτύου. Τα ιστολογία συντηρούν οι χρήστες τους (bloggers) που ανταλλάσσουν απόψεις μέσω του ιστολογίου, το οποίο είναι διαδραστικό μέσο που διαφέρει από τις ιστοσελίδες που διατηρούν στο διαδίκτυο τα μέσα ενημέρωσης, γιατί η διαμόρφωση του περιεχομένου του δεν αποφασίζεται μόνο από τον κάτοχο - διαχειριστή του, αλλά από όλους τους χρήστες - αναγνώστες του ιστολογίου (πρβλ. Σ. Τάσση, Διαδίκτυο και ελευθερία έκφρασης - το πρόβλημα των Blogs, ΔΙΜΕΕ, 2006, 518 επ.). Είναι, μάλιστα, χαρακτηριστικό, ότι ακόμη και στην περίπτωση που ο κάτοχος - διαχειριστής μπορεί, με τη χρήση στοιχείων πρόσβασης, να επιλέξει ποιοι από τους χρήστες - αναγνώστες επιτρέπεται να αναρτήσουν δικά τους σχόλια στο ιστολόγιο του, δεδομένου ότι η

2.ο Φύλλο της με αριθμό9448...../2014 απόφασης του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

(διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

δυνατότητα αυτή εξαρτάται από το εκάστοτε λογισμικό που χρησιμοποιείται για κάθε ιστολόγιο, δεν είναι σε θέση να ελέγξει το αληθές ή όχι των χορηγουμένων από τον εκάστοτε αναγνώστη προσωπικών του δεδομένων, διότι είναι πολύ πιθανό ο αναγνώστης να χρησιμοποιεί ψευδώνυμο, οπότε είναι δυσχερέστατη η αποκάλυψη της πραγματικής του ταυτότητας. Έτσι η επέμβαση του κατόχου-διαχειριστή είναι συνήθως κατασταλτική. Τα διαδικτυακά ημερολόγια συνδέονται μεταξύ τους στενά και έτσι έχουν αναπτύξει το δικό τους πολιτισμό, ενώ για τον χαρακτηρισμό όλων των ημερολογίων του ιστού, ως κοινότητας και ως κοινωνικού δικτύου χρησιμοποιείται ο όρος «blogosphere». Στη συνείδηση των χρηστών του διαδικτύου, τα ιστολόγια έχουν τη θέση του μέσου, όπου η ελευθερία της έκφρασης εφαρμόζεται στην απόλυτη μορφή της. Συνεπώς, ενόψει των ανωτέρω, ο σκοπός της δημιουργίας και ο προορισμός της λειτουργίας των blogs και ιδίως μάλιστα όσων δεν έχουν ειδησεογραφικό περιεχόμενο, δεν είναι η διάδοση πληροφοριών με σκοπό τη μαζική ενημέρωση, στοιχείο απαραίτητο για το χαρακτηρισμό ενός εντύπου (γραπτού ή ηλεκτρονικού) ως τύπου αλλά η ανταλλαγή απόψεων, ιδεών, σκέψεων και αναλύσεων, μέσω ενός μηχανισμού δυναμικής επικοινωνίας και με τη χρήση ενός μέσου που λόγω της φύσεως του έχει μεν πράγματι ως άμεσο και αναγκαίο επακόλουθο να καθίσταται το περιεχόμενο των κειμένων τους προσβάσιμο σε απεριόριστο αριθμό ατόμων, δίχως όμως αυτό να αποτελεί τον αυτοσκοπό του διαχειριστή και κατόχου τους ως και των αναγνωστών τους. Επομένως, σύμφωνα και με το γράμμα των περί τύπου διατάξεων και τη βούληση του ιστορικού νομοθέτη, κριτήριο για την εφαρμογή των περί τύπου διατάξεων και στα κείμενα που δημοσιεύονται στα διαδικτυακά ημερολόγια, δεν είναι μόνο το

αντικειμενικό γεγονός ότι το κείμενο αυτό έχει παραχθεί με μηχανική ή φυσικοχημική ή ηλεκτρονική διαδικασία κατάλληλη για την παραγωγή σημαντικού αριθμού αντιτύπων αλλά θα πρέπει παράλληλα και η κατά προορισμό χρήση του να είναι η διάδοση, γεγονός που, κατά κανόνα δεν συντρέχει στα διαδικτυακά ημερολόγια. Συνεπώς οι συγκρινόμενες περιπτώσεις, εν προκειμένω ομοιάζουν καθόσον πράγματι και στο διαδικτυακό ημερολόγιο τα κείμενα που καταχωρούνται είναι υπό συνθήκες προσिता σε απεριόριστο αριθμό ατόμων, πλην όμως αξιολογικά σπουδαιότερη και νομικά κρισιμότερη στην προκειμένη περίπτωση είναι η υφιστάμενη μεταξύ αυτών διαφορά, ως προς το γεγονός ότι στις μεν περί Τύπου διατάξεις απαιτείται σκοπός και προορισμός του κειμένου προς διάδοση και μαζική ενημέρωση προϋπόθεση που, ως προαναφέρθηκε, απουσιάζει από τη δημιουργία και τη λειτουργία των ιστολογίων. Κατά το ΠΔ 131/2003, το οποίο ενσωμάτωσε στο ημεδαπό δίκαιο την Οδηγία 2000/31 για το ηλεκτρονικό εμπόριο και την κοινωνία της πληροφορίας ορίζεται μεταξύ άλλων (άρθρο 11) «Απλή μετάδοση 1. Σε περίπτωση παροχής μιας υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας συνισταμένης στη μετάδοση πληροφοριών που παρέχει ο αποδέκτης της υπηρεσίας σε ένα δίκτυο επικοινωνιών ή στην παροχή πρόσβασης στο δίκτυο επικοινωνιών, δεν υφίσταται ευθύνη του φορέα παροχής υπηρεσιών όσον αφορά τις μεταδιδόμενες πληροφορίες, υπό τους όρους ότι ο φορέας παροχής υπηρεσιών: α) δεν αποτελεί την αφετηρία της μετάδοσης των πληροφοριών, β) δεν επιλέγει τον αποδέκτη της μετάδοσης και γ) δεν επιλέγει και δεν τροποποιεί τις μεταδιδόμενες πληροφορίες. 2. Οι δραστηριότητες μετάδοσης και παροχής πρόσβασης που αναφέρονται στην παράγραφο 1 περιλαμβάνουν την αυτόματη, ενδιάμεση και προσωρινή αποθήκευση των μεταδιδόμενων πληροφοριών, στο βαθμό που η αποθήκευση εξυπηρετεί αποκλειστικά την πραγματοποίηση της μετάδοσης στο δίκτυο επικοινωνιών και η διάρκεια της δεν υπερβαίνει το χρόνο που είναι ευλόγως απαραίτητος για τη μετάδοση. 3. Το παρόν άρθρο δεν θίγει τη δυνατότητα να επιβληθεί δικαστικά ή διοικητικά στον

3^ο Φύλλο της με αριθμό9418...../2014 απόφασης του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

(διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

φορέα παροχής υπηρεσιών η παύση ή η πρόληψη της παράβασης», (άρθρο 13) «Φιλοξενία 1. Σε περίπτωση παροχής μιας υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας συνισταμένης στην αποθήκευση πληροφοριών παρεχομένων από ένα αποδέκτη υπηρεσίας, δεν υφίσταται ευθύνη του φορέα παροχής της υπηρεσίας για τις πληροφορίες που αποθηκεύονται μετά από αίτηση αποδέκτη της υπηρεσίας, υπό τους όρους ότι: (α) ο φορέας παροχής της υπηρεσίας δεν γνωρίζει πραγματικά ότι πρόκειται για παράνομη δραστηριότητα ή πληροφορία και ότι, σε ό,τι αφορά αξιώσεις αποζημιώσεως, δεν γνωρίζει τα γεγονότα ή τις περιστάσεις από τις οποίες προκύπτει η παράνομη δραστηριότητα ή πληροφορία, ή (β) ο φορέας παροχής της υπηρεσίας, μόλις αντιληφθεί τα προαναφερθέντα, αποσύρει ταχέως τις πληροφορίες ή καθιστά την πρόσβαση σε αυτές αδύνατη. 2. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται όταν ο αποδέκτης της υπηρεσίας ενεργεί υπό την εξουσία ή υπό τον έλεγχο του φορέα παροχής της υπηρεσίας. 3. Το παρόν άρθρο δεν θίγει τη δυνατότητα να επιβληθεί δικαστικά ή διοικητικά στο φορέα παροχής υπηρεσιών η παύση ή η πρόληψη της παράβασης», (άρθρο 14 παρ. 1) «Απουσία γενικής υποχρέωσης ελέγχου 1. Οι φορείς παροχής υπηρεσιών δεν έχουν, για την παροχή υπηρεσιών που αναφέρονται στα άρθρα 10, 11 και 12 του παρόντος γενική υποχρέωση ελέγχου των πληροφοριών που μεταδίδουν ή αποθηκεύουν ούτε γενική υποχρέωση δραστήριας αναζήτησης γεγονότων ή περιστάσεων που δείχνουν ότι πρόκειται για παράνομες δραστηριότητες». Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 17 του ιδίου ΠΔ 131/2003, «εφόσον πιθανολογείται προσβολή δικαιωμάτων από τις υπηρεσίες της κοινωνίας της πληροφορίας, το Μονομελές Πρωτοδικείο διατάσσει ως ασφαλιστικό μέτρο οποιοδήποτε

πρόσφορο μέτρο...Στην περίπτωση αυτή χορηγείται υποχρεωτικώς προσωρινή διαταγή κατά το άρθρο 691 παρ. 2 του ΚΠολΔ» [Εφθράκης 91/2012 ΠΠρΠειρ 4980/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

Ο αιτών, επικαλούμενος προσβολή της προσωπικότητας του εκ μέρους των καθ' ών με την ανάρτηση στην αναφερόμενη σε αυτήν ιστοσελίδα υβριστικών, συκοφαντικών και δυσφημιστικών για το πρόσωπο του σχολίων, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην αίτηση, ζητεί, επικαλούμενος ύπαρξη επείγουσας περίπτωσης, α) να υποχρεωθούν οι καθών η αίτηση να απαλείψουν προσωρινά από την περιγραφή του βιογραφικού του στην ανωτέρω ιστοσελίδα (Wikipedia) τις αναφερόμενες στην αίτηση δυσφημιστικές, προσβλητικές της τιμής και της υπόληψης του λέξεις και φράσεις μέχρι τη συζήτηση της τακτικής αγωγής του, β) να απειληθεί εναντίον των καθ' ων χρηματική ποινή και επιπλέον προσωπική κράτηση του δεύτερου των καθ' ων για κάθε ημέρα άρνησης συμμόρφωσης στο διατακτικό της εκδοθησόμενης απόφασης και να καταδικαστούν αυτοί στην καταβολή της εν γένει δικαστικής του δαπάνης.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η κρινόμενη αίτηση αρμοδίως και παραδεκτώς φέρεται προς εκδίκαση ενώπιον του δικαστηρίου τούτου, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων 22, 37 παρ. 1, 682, 683 παρ.1 και 3 και 686 επ. ΚΠολΔ), το οποίο έχει τη δικαιοδοσία να εκδικάσει την προκείμενη υπόθεση, αφού τα ασφαλιστικά μέτρα που τυχόν διαταχθούν θα εκτελεστούν εντός του εδάφους της ελληνικής επικράτειας (Τζίφρας, Ασφαλιστικά Μέτρα, εκδ. 1985, σελ. 23 επ.). Είναι δε νόμιμη, στηριζόμενη στις προαναφερόμενες διατάξεις του ΠΔ 131/2003, των άρθρων 57 ΑΚ, 731, 732, 947 και 176 ΚΠολΔ Επομένως πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από την δέουσα εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης των μαρτύρων, Ελισαίου Αρτόπουλου του Ηλία και Γεωργίου Γιαννόπουλου του Παναγιώτη, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο με την επιμέλεια των διαδίκων, τις ένορκες βεβαιώσεις με αριθμούς 3692/11-03-2014 ενώπιον της συμβολαιογράφου Καλύμνου Σεβαστής Ρήγα, 2188/11-03-2014

4.ο Φύλλο της με αριθμό9418...../2014 απόφασης του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

(διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

ενώπιον της Ειρηνοδίκου Αθηνών Ακριβής Ερμίδου και 6601/12-03-2014
ενώπιον του συμβολαιογράφου Αθηνών Θεόδωρου Σγουμπόπουλου, που
ελήφθησαν νομότυπα αφού προηγήθηκε κλήτευση των διαδίδων και από
όλα τα έγγραφα που νομίμως προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι,
είτε για να χρησιμεύσουν ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για τη
συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα
πραγματικά περιστατικά: Ο αιτών είναι καθηγητής πανεπιστημίου, τέως
βουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ και υπήρξε γαμβρός του πολιτικού και τέως
Πρωθυπουργού της Ελλάδος Ανδρέα Γ. Παπανδρέου. Στις 25 Νοεμβρίου
2009 ο αιτών πληκτρολογώντας στη μηχανή αναζήτησης της Wikipedia το
επώνυμο του διαπίστωσε μεταξύ άλλων την ύπαρξη χωριστής
παραγράφου υπό τον τίτλο «Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ»
η οποία έφερε το ακόλουθο περιεχόμενο: «Το 1996, λίγο μετά τον θάνατο
του Ανδρέα Παπανδρέου, πεθερού του Κατσανέβα, ανοίχτηκε η πρώτη
ιδιόχειρη διαθήκη του, με ημερομηνία 24 Νοεμβρίου 1990, στην οποία τον
χαρακτήριζε «όνειδος» για την οικογένεια και τον κατηγορούσε ότι
προσπάθησε να εκμεταλλευτεί πολιτικά το όνομα του Γεωργίου
Παπανδρέου και του ίδιου, χαρακτηρισμούς που η Σοφία Κατσανέβα
απέδωσε σε τρίτους και όχι στον πατέρα της. Η αναφορά του Παπανδρέου
στον γαμπρό του ήταν σε σημείωμα της πρώτης διαθήκης που επρόκειτο
«να δοθεί στη δημοσιότητα ως τμήμα της διαθήκης μου όταν εκλείψω». Σε
αυτό ο Παπανδρέου αναφερόταν σε έντονο επεισόδιο που είχε γίνει
μερικές ημέρες νωρίτερα ανάμεσα στον Κατσανέβα και την επί πολλά
χρόνια ιδιαίτερη γραμματέα του Παπανδρέου, Αγγέλα Κοκκόλα, σχετικά με
το αρχείο του. Εκεί κατηγορούσε τον Κατσανέβα ότι εμπόδισε με άσχημο
τρόπο την Κοκκόλα να μεταφέρει τμήμα του αρχείου στο νέο σπίτι του

στην Εκάλη, όπου ζούσε με την τρίτη σύζυγό του, Δήμητρα Λιάνη. Στην δεύτερη διαθήκη του το 1993 αναφερόταν σε όσα κατέλιπε στα παιδιά και την σύζυγό του. Ο ίδιος ο Κατσανέβας αμφισβήτησε την γνησιότητα της διαθήκης λέγοντας ότι τέτοιες λέξεις δεν εκφράζουν την μεγαλοψυχία και την ψυχή του Ανδρέα Παπανδρέου τον οποίο σέβεται και τιμά. Κάποιοι δικαστικοί υποστήριξαν ότι η διαθήκη ήταν γνήσια αλλά όμως προχρονολογημένη. Το 2003 ο Σπύρος Καρατσαφέρης καταδικάστηκε από το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, σε πρώτο βαθμό, σε αποζημίωση δέκα εκατομμυρίων δραχμών για συκοφαντική δυσφήμιση προς το πρόσωπο του Θεόδωρου Κατσανέβα. Το 1998 ο τότε εκδότης της εφημερίδας «Αθηναϊκή» δημοσίευε καθημερινά τη φωτογραφία του βουλευτή με το χαρακτηρισμό «όνειδος», ο οποίος παρέπεμπε στη σχετική αναφορά του Ανδρέα Παπανδρέου για τον γαμπρό του». Να σημειωθεί ότι η Wikipedia (Βικιπαίδεια) είναι μια διεθνής ηλεκτρονική εγκυκλοπαίδεια μεγάλης επισκεψιμότητας ελεύθερου περιεχομένου που βρίσκεται στη διεύθυνση <http://www.wikipedia.org> στο Διαδίκτυο. Εξελίσσεται δια συνεργασίας καθώς γράφεται από τους χρήστες της σε συνεργασία με το λογισμικό wiki, κάτι που σημαίνει ότι λήμματα μπορεί να προστεθούν ή να αλλάξουν από τον καθένα. Κατά την έννοια αυτή ο δεύτερος των καθών είναι και διαχειριστής αυτής. Ξεκίνησε στις 15-01-2001 με ιδρυτή τον Τζίμι Γουέλς και λειτουργεί από το μη κερδοσκοπικό Ίδρυμα Wikimedia που εδρεύει στις Η.Π.Α. Από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα πιθανολογήθηκε ότι ο αποβιώσας στις 23-06-1996 Ανδρέας Παπανδρέου του Γεωργίου, πενθερός του αιτούντα στην από Εκάλη 24 Νοέμβρη 1990 ιδιόγραφη διαθήκη του με τίτλο «Η διαθήκη μου» Τμήμα Ι (Υπάρχουν (2) δύο Τμήματα) αναφέρει αυτολεξεί τα ακόλουθα: «Το σημείωμα τούτο να δοθεί στη δημοσιότητα ως τμήμα της διαθήκης μου όταν εκλείψω. Αφορά πρώτο, τον ρόλο του Θεόδωρου Κατσανέβα. Από τα συναπτόμενα κείμενα (επιστολή μου προς την Αγγέλα Κοκκόλα με ημερομηνία 20 Νοέμβρη 1990, Μνημόνιο της Αγγέλας Κοκκόλα (19.11.1990) καθώς και Μνημόνιο της Κυβέλης Ζωγραφίδη και Έφης

5^ο φύλλο της με αριθμό9118...../2014 απόφασης του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

(διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

Μπαμπέτα (19.11.1990) συνάγεται ότι ο Κατσανέβας αποτελεί όνειδος για την οικογένεια Παπανδρέου. Στόχος του να κληρονομήσει πολιτικά την αγωνιστική ιστορία του Γεώργιου Παπανδρέου και του Ανδρέα Παπανδρέου. Κατέλαβε βίαια και παράνομα το γραφείο μου καθώς και τον οικίσκο στο Καστρί-δηλαδή το αρχείο μου, τα προσωπικά μου αντικείμενα και την βιβλιοθήκη μου. (Πρόθεση μου φυσικά είναι να κινήσω την απαραίτητη δικαστική εξουσία μόλις αυτό καταστεί εφικτό πολιτικά). Αφορά δεύτερο, τον ρόλο που καλούνται να παίξουν οι τρεις γυιοί μου. Έχουν χρέος ηθικό ως φορείς της παράδοσης της οικογένειας Παπανδρέου, να καταστήσουν δημόσια γνωστό τον ρόλο και το χαρακτήρα του Θεόδωρου Κατσανέβα και να αποκόψουν κάθε δημόσιο και ιδιωτικό δεσμό που έχουν μαζί του. Φυσικά όλα αυτά δεν αφορούν τον εγγονό μου Ανδρέα Κατσανέβα στον οποίο εύχομαι λαμπρό μέλλον». Η ανωτέρω διαθήκη δημοσιεύτηκε με τα με αριθμό 3242/12-09-1996 Πρακτικά Συνεδρίασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και κηρύχθηκε κυρία με τα με αριθμό 1152/12-09-1996 Πρακτικά του ίδιου Δικαστηρίου και καταχωρήθηκε στο βιβλίο διαθηκών του Πρωτοδικείου Αθηνών στον τόμο 1936 με αριθμό 2. Μέχρι σήμερα δε δεν έχει προσβληθεί ως πλαστή, όπως προκύπτει από το με αριθμό 3057/10-03-2014 πιστοποιητικό του τμήματος γενικού αρχείου του Πρωτοδικείου Αθηνών. Επιπροσθέτως, με τα με αριθμό 3241/12-09-1996 Πρακτικά Συνεδρίασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών δημοσιεύτηκε η από προφανή παραδρομή όσον αφορά το αναγραφόμενο έτος σύνταξης της από 28-05-1933 επίσης ιδιόγραφη διαθήκη του, που κηρύχθηκε κυρία με τα με αριθμό 1151/12-09-1996 Πρακτικά του ίδιου Δικαστηρίου και καταχωρήθηκε στο βιβλίο διαθηκών στον τόμο 1936 με αριθμό 1. Με

αυτήν ο παραπάνω διαθέτης εγκαθιστά μοναδική κληρονόμο του τη σύζυγο του Δήμητρα Λιάνη του Κωνσταντίνου στην οποία καταλείπει ολόκληρη την κινητή και ακίνητη περιουσία του ωθούμενος από αίσθημα ιδιαίτερου ηθικού καθήκοντος και συζυγικής αγάπης με την μνεία ότι τα τέκνα του αποκαταστάθηκαν πλήρως δια σημαντικών παροχών εν ζωή κληροδοτώντας τους συνάμα του όνομα του. Από την απλή ανάγνωση της δεύτερης διαθήκης σαφώς προκύπτει ότι ουδεμία κρίση ή σχόλιο ή αναφορά διαλαμβάνεται για το πρόσωπο του αιτούντα. Το γεγονός αυτό οδήγησε τον τελευταίο εσφαλμένα να υπολάβει την δεύτερη διαθήκη ως ανάκληση της πρώτης, τουλάχιστον όσον αφορά το πρόσωπο του. Η συλλογιστική αυτή κατά την κρίση του Δικαστηρίου στερείται ορθότητας, προεχόντως διότι δεν υφίσταται διαφορετική ρύθμιση στις επιμέρους διατάξεις αναφορικά με τα ζητήματα της περιουσιακής διάθεσης, τα οποία αυτά και μόνο νοείται να ανακαλούνται ή να μεταρρυθμίζονται με μεταγενέστερη διάταξη τελευταίας βουλήσεως. Κατά συνέπεια η μη επανάληψη περιεχομένου της πρώτης διαθήκης στη δεύτερη δε συνεπάγεται την απάλειψη του από την πρώτη, προεχόντως εφόσον γίνεται αναντίρρητα δεκτό ότι μπορούν να υφίστανται περισσότερες της μίας έγκυρες διαθήκες του ιδίου προσώπου και να ισχύουν παράλληλα και ταυτόχρονα, στο μέτρο που το περιεχόμενο τους δε συγκρούεται και δεν αλληλοαναιρείται, γιατί στην τελευταία περίπτωση επικρατούν οι μεταγενέστερες διατάξεις της τελευταίας βούλησης. Δεν δύναται κατά άλλο τρόπο να εξηγηθεί η παράλειψη του αιτούντος να συγκρίνει το κείμενο της πρώτης διαθήκης με τα ανωτέρω αναγραφόμενα υπό τον τίτλο «Η διαθήκη του Ανδρέα Παπανδρέου». Και αυτό διότι από την απλή αντιπαραβολή των δύο αυτών κειμένων (πρώτη διαθήκη και λήμμα Wikipedia) προκύπτει ότι η ανάρτηση στη Βικιπαίδεια δεν διαφοροποιείται κατά περιεχόμενο από τα αναγραφόμενα στην ανωτέρω διαθήκη. Κατά συνέπεια δεν τίθεται ζήτημα αναλήθειας της καταχώρισης. Επιπροσθέτως ούτε ο αιτών ισχυρίζεται αλλά ούτε και πιθανολογήθηκε ότι η καταχώριση περιέχει επιπλέον δυσμενή περιστατικά ή επιπλέον για το πρόσωπο του αιτούντος

6^ο φύλλο της με αριθμό9118...../2014 απόφασης του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

(διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

κρίσεις πέραν αυτών που αναφέρονται στην πρώτη διαθήκη. Αλλά ούτε και η εκφορά του λόγου δηλώνει σκοπό καταφρόνησης της τιμής του αιτούντος. Πολλώ δε μάλλον όταν σε σημείο υπό τον ίδιο ανωτέρω τίτλο αναφέρει «χαρακτηρισμούς που η Σοφία Κατσανέβα απέδωσε σε τρίτους και όχι στον πατέρα της» και σε άλλο σημείο αυτού «Το 2003 ο Σπύρος Καρατζαφέρης καταδικάστηκε από το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, σε πρώτο βαθμό, σε αποζημίωση δέκα εκατομμυρίων δραχμών για συκοφαντική δυσφήμιση προς το πρόσωπο του Θεόδωρου Κατσανέβα. Το 1998 ο τότε εκδότης της εφημερίδας «Αθηναϊκή» δημοσίευε καθημερινά τη φωτογραφία του βουλευτή με το χαρακτηρισμό «όνειδος», ο οποίος παρέπεμπε στη σχετική αναφορά του Ανδρέα Παπανδρέου για τον γαμπρό του», δηλαδή γεγονότα και κρίσεις που είναι αντικειμενικά υπέρ του αιτούντος. Για την πληρότητα της αιτιολογίας σημειώνονται τα ακόλουθα: Επί διενέξεως του αιτούντος με τον τότε εκδότη της εφημερίδας «Αθηναϊκή», εκδόθηκε η με αριθμό 8661/2000 απόφαση του Εφετείου Αθηνών η οποία δέχθηκε τα ακόλουθα: Α) Περαιτέρω στο ίδιο φύλλο της ίδιας εφημερίδας και στο αριστερό μέρος της προμετωπίδας αυτής, δημοσιεύτηκε σχηματική παράσταση σε σχήμα παραλληλόγραμμου, γαλάζιου χρώματος, που φέρει στο αριστερό της μέρος εντός λευκού κύκλου τη φωτογραφία του ενάγοντος (αιτούντα) και ακριβώς δίπλα στο δεξιό μέρος αναγράφονται με κίτρινα γράμματα οι λέξεις «το όνειδος» και κάτω ακριβώς από αυτές «Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ», η ίδια παράσταση δημοσιεύτηκε και στα επόμενα φύλλα της έως 20-06-2007 επί 16 συνολικά ημέρες. Β) Πράγματι ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε αποδώσει το χαρακτηρισμό «όνειδος» στον ενάγοντα (αιτούντα). Συγκεκριμένα, ο Ανδρέας Παπανδρέου μετά τη δια διαζυγίου επελθούσα λύση του γάμου

του με την Μάργκαρετ Παπανδρέου, διατήρησε για αρκετό χρονικό διάστημα στην άλλοτε συζυγική οικία (βίλλα Γαλήνη στο Καστρί) το πολιτικό του γραφείο, όντας τότε αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Γ) Στις 14-10-1990 απαγορεύτηκε η είσοδος στο εν λόγω γραφείο της γραμματέως του Αγγέλας Κοκκόλα και των υπαλλήλων Κυβέλης Ζωγραφίδη και Έφης Μαρμπέτα, κατ'εντολή, της τέως συζύγου του και της θυγατέρας του Σοφίας Κατσανέβα, όπως τις ενημέρωσε η γραμματέας της πρώτης Μακροπούλου. Στην εμμονή της πρώτης να της επιτραπεί η είσοδος εμφανίστηκε ο ενάγων (αιτών) και δημιουργήθηκε μεταξύ τους έντονο φραστικό επεισόδιο, για το οποίο ενημερώθηκε αμέσως μετά ο Ανδρέας Παπανδρέου.

Δ) Εξαιτίας του γεγονότος αυτού ο τελευταίος στο από 24-11-1990 πρόχειρο ιδιόχειρο σημείωμα του, στο οποίο εκφράζει και την επιθυμία του να αποτελέσει τμήμα της διαθήκης του, αναφέρει για τον ενάγοντα ότι αποτελεί όνειδος για την οικογένεια Παπανδρέου..... διότι στόχος του ήταν να κληρονομήσει πολιτικά την αγωνιστική ιστορία του Γεωργίου Παπανδρέου και του ίδιου.... και κατέλαβε βίαια και παράνομα το γραφείο του.....

Ε) Η απομόνωση από τον εκδότη της εφημερίδας της λήξης όνειδος και η προσθήκη του άρθρου δεξιά από τη δημοσιευμένη φωτογραφία του ενάγοντος, αποδιδόμενη στον Ανδρέα Παπανδρέου δημιουργεί την εντύπωση στον αναγνώστη ότι εκείνος τον χαρακτηρίζει γενικώς ως «όνειδος» σε όλες τις εκφάνσεις της πολιτικής και κοινωνικής του ζωής και όχι όνειδος της οικογένειας Παπανδρέου για τους προεκτεθέντες και μόνο λόγους, του σφετερισμού δηλαδή της αγωνιστικής ιστορίας....

ΣΤ) η έκθεση στο κοινό της φωτογραφικής απεικόνισης ως πολιτικού ήταν επιτρεπτή όμως συνοδευόμενη από τη δυσμενή αναφορά και μάλιστα με τρόπο τόσο γενικό ήταν ικανή να προσβάλει την τιμή του.... και το ότι ο εκδότης κατέτεινε σε προσβολή της προσωπικότητας του προκύπτει από το ότι αυτή συνεχίσθηκε επί 16 συνεχείς ημέρες.....

Ζ) Άλλωστε αν η δημοσίευση γινόταν από το ανωτέρω καθήκον ενημέρωσης του κοινού, θα φρόντιζε ως εκδότης να αναγραφεί ολόκληρη η αποδοθείσα από τον Ανδρέα Παπανδρέου προς τον ενάγοντα φράση και θα ήταν

ΑΝ

7^ο Φύλλο της με αριθμό9118...../2014 απόφασης του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

(διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

αρκετή η μία δημοσίευση της. Οι ανωτέρω παραδοχές της με αριθμό 8661/2000 απόφασης του Εφετείου Αθηνών δεν ανατρέπουν την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου, προεχόντως διότι στηρίζονται σε διάφορα πραγματικά περιστατικά. Ειδικότερα η εκεί δίκη αφορούσε δεκαέξι συνεχόμενες ημερήσιες δημοσιεύσεις της εικόνας του αιτούντος συνοδευόμενης από τις λέξεις «Όνειδος» «Ανδρέας Παπανδρέου», δημιουργώντας την πεπλανημένη εντύπωση στον αναγνώστη ότι ο χαρακτηρισμός αναφέρεται στο σύνολο της προσωπικότητας και της δράσης του αιτούντος και όχι σε μεμονωμένο περιστατικό άρρηκτα συνδεδεμένο με τα ατυχή γεγονότα που διημείφθησαν στις 14-10-1990 στο χώρο του πρώην πολιτικού γραφείου του Ανδρέα Παπανδρέου στο Καστρί, όπως ανωτέρω αναλύθηκαν. Και ότι ο σκοπός καταφρόνησης της προσωπικότητας του αιτούντος ήταν προφανής αφού οι δεκαέξι συνεχόμενες δημοσιεύσεις υπερέβαιναν το αναγκαίο μέτρο, σε καμία δε από αυτές δεν περιελήφθη αυτούσιο το περιεχόμενο της διαθήκης ώστε να μπορέσει ο αναγνώστης να σχηματίσει αντικειμενική άποψη. Ο σκοπός εξύβρισης στην εκεί δίκη ενδεικνυόταν τόσο από την αποσπασματική δημοσίευση μέρους της διαθήκης όσο και από το γεγονός ότι η εκεί καταγραφόμενη διαφορά αποτελούσε μέρος ευρύτερης αντιδικίας των διαδίκων, όπως τα περιστατικά αυτά καταγράφονται στο σκεπτικό της εφετειακής απόφασης. Αντίθετα, εν προκειμένω τα πραγματικά περιστατικά παρίστανται ουσιωδώς διάφορα, και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό ώστε να μην δικαιολογείται η οποιαδήποτε τυχόν αναγωγή στα συμπεράσματα της ανωτέρω εφετειακής απόφασης. Και αυτό διότι αφενός η ένδικη καταχώριση περιλαμβάνει το σύνολο των αναφερομένων στην πρώτη διαθήκη, δεν περιέχει περαιτέρω σχόλια ή δυσμενείς εκφράσεις και

δεν δημιουργεί την πεπλανημένη εντύπωση ότι ο εκεί αναφερόμενος χαρακτηρισμός αφορά το σύνολο της προσωπικότητας του αιτούντος. Αντιθέτως καθίσταται σαφής η σύνδεση του με τα ατυχή γεγονότα που διημείφθησαν στις 14-10-1990 στο χώρο του πρώην πολιτικού γραφείου του Ανδρέα Παπανδρέου στο Καστρί. Αφετέρου δε, δεν υπερέβη το αναγκαίο μέτρο κατά την εκφορά του λόγου και συνεπώς δεν τίθεται καν ζήτημα σκοπού καταφρόνησης της προσωπικότητας του αιτούντος.

Κατ'ακολουθίαν των ανωτέρω η προσωπικότητα του αιτούντος δε χρήζει προσωρινής δικαστικής προστασίας από την επίδικη καταχώριση, η οποία για τους λόγους που προαναφέρθηκαν, δεν είναι παράνομη. Επομένως πρέπει η υπό κρίση αίτηση να απορριφθεί ως κατ' ουσίαν αβάσιμη, ειδικώς δε ως προς την πρώτη των καθών και για τον λόγο ότι ως πάροχος δεν είχε την δυνατότητα να ελέγξει άρα κα να επέμβει στο περιεχόμενο των καταχωρήσεων. Η δικαστική δαπάνη των καθών, κατόπιν σχετικού αιτήματος τους, βαρύνει τον αιτούντα που χάνει τη δίκη (άρθρο 176 παρ.1 , 191 παρ.2 , 192 παρ.1, 591 παρ.1 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ αντιμωλία των διαδίκων

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αίτηση

ΕΠΙΔΙΚΑΖΕΙ σε βάρος του αιτούντος τη δικαστική δαπάνη των καθών η αίτηση την οποία ορίζει στο ποσό των 300,00 ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα στις 2014 σε έκτακτη και δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, με απόντες τους διαδίκους και τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Γ. ΒΛΑΧΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

